

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

της Τέταρτης Δημοκρατίας

Περί διαγραφών και ανεξαρτητοποιήσεων
Βουλευτών, και άλλες διατάξεις

Χρήστος Κηπουρός 2006,

Στον κήπο της Τέταρτης Δημοκρατίας

Περί διαγραφών και ανεξαρτητοποιήσεων Βουλευτών, και άλλες διατάξεις

Copyright 2006,

Χρήστος Κηπουρός
Μαυρομιχάλη 13
Διδυμότειχο
chkiruros@otenet.gr
Εικόνα εξώφυλλου:

Εικόνα εξώφυλλου: Σύνθεση συγγραφέα,
Πηγή: Αρχείο του ίδιου,

Εικ. Οπισθόφυλλου : ο. π..
Πηγή: ο. π.

Θράκη 11 Αυγούστου 2006,

Εικόνα εξώφυλλου,

Εικόνα οπισθόφυλλου,

Στον Κήπο της Τέταρτης Δημοκρατίας

Περί διαγραφών και ανεξαρτητοποιήσεων Βουλευτών, και άλλες διατάξεις

Στα μέλη του Ελληνικού Κοινοβουλίου

X. Κ.

Του πρώην Βουλευτή Έβρου Χρήστου Κηπουρού

Ποτέ σχεδόν δεν τα πήγαινα καλά με τους τίτλους των νομοσχεδίων. Μια από τις αιτίες ήταν η τυποποιημένη γλώσσα. Όμως ο σημερινός τίτλος είναι ξεχωριστός. Για αυτό και τον προτίμησα. Και γιατί σε παρόμοιο τίτλο θα καταλήξει ένα αντίστοιχο σχέδιο νόμου. Αν ποτέ εισαχθεί. Δεν έχω βέβαια ψευδαισθήσεις. Αντί των ιδεών και της πολιτικής, κουμάντο επί πολλά χρόνια εδώ, κάνουν οι συμβουλευτικές εταιρείες-απόγονοι του Nicolo Machiavelli.

Εν τούτοις χρειάζεται να θυμίσω σε όσους το ξεχνούν -και είναι πολλοί αυτοί- ότι εκτός του Ηγεμόνα υπάρχει και ο Βολτέρος. Και από τα κλασσικά ακόμη χρόνια, η Δημοκρατία. Αυτήν εγκωμιάζω στο κείμενο. Συγκεκριμένα την Τέταρτη Δημοκρατία, μέσα από μια απολύτως εφικτή θεσμική πρόταση, ικανή κατά τη γνώμη μου να λύσει ένα χρόνιο όσο και μεγάλο πρόβλημα. Έχουμε λοιπόν και λέμε.

Ναι μεν ο πρωθυπουργός ή ο αρχηγός κόμματος μπορεί να διαγράφει μέλος ή μέλη της κοινοβουλευτικής ομάδας, όμως να μπορεί και ο Βουλευτής να κρίνεται για την πράξη του. Ακόμη και στην εκδίκαση των ποινικών αδικημάτων, οι βαθμοί είναι δύο. Γιατί λοιπόν στα κόμματα και τη Δημοκρατία να υπάρχει μόνον ένας; Είναι λογικό; Όταν μάλιστα, ως είθισται, κυριαρχεί η επιβολή της ποινής του «θανάτου»;

Πως θα εφαρμόζεται το νέο θεσμικό μέτρο; Με συμπληρωματική πολιτική εκλογή στο αμέσως, μετά από τη διαγραφή, διάστημα, οπότε η ψήφος των εκλογέων της ίδιας περιφέρειας θα δίδεται είτε στο διαγραφέντα Βουλευτή είτε στον υποψήφιο που θα βάζει -φυσικά μόνο το εν λόγω- πολιτικό κόμμα. Αν μεν ο διαγραφείς λάβει λιγότερο από το 50% των ψήφων, τότε την έδρα θα την καταλάβει ο νέος υποψήφιος. Αν λάβει περισσότερο, θα μπορεί να διατηρήσει την έδρα του ως ανεξάρτητος μέχρι το πέρας της τετραετίας. Αν και το πιο λογικό είναι, αν θέλει, να μπορεί να επανεκταχθεί ώστε να είναι και πάλι υποψήφιος στις επόμενες εκλογές, με τα ίδια χρώματα.

Το σκεπτικό είναι απλό. Όπως η ψήφος εμπιστοσύνης στην Κυβέρνηση χρειάζεται τη λήψη 50% +1 του αριθμού των Βουλευτών, και λαμβάνεται όχι μόνο στην αρχή της τετραετίας αλλά και ενδιάμεσα, είτε σε περιπτώσεις μομφής είτε όταν τίθεται από την ίδια την Κυβέρνηση, έτσι και σε περίπτωση διαγραφών ή ανεξαρτητοποιήσεων να θεσπιστεί η δυνατότητα ενδιάμεσης ψήφου εμπιστοσύνης και για το Βουλευτή. Η οποία προφανώς οφείλει να είναι το 50% +1 των ψήφων των πολιτών της περιφέρειάς που εκπροσωπεί.

Κανένας δεν θα εναντιωθεί στη λαϊκή ετυμηγορία. Όπως και κανένας επικεφαλής δεν θα προβαίνει εύκολα σε διαγραφές, όταν ξέρει ότι θα κινδυνεύει να αμφισβητηθεί σοβαρά ή το αποτέλεσμα να ακυρώσει την απόφαση. Γιατί η προσδοκία ανάκτησης του απολεσθέντος κύρους, που συνήθως βρίσκεται πίσω από παρόμοιες κινήσεις, θα θυμίζει τότε το όπλο εκείνο των ιθαγενών της Αυστραλίας, το γνωστό μπούμερανγκ.

Με βάση την εμπειρία των δύο τετραετιών στη Βουλή αλλά κυρίως από ανάλογες περιπτώσεις πρωτοβουλιών κατά τη διάρκειά τους, αν ήμουν σήμερα εκεί, θα μάζευα περισσότερες, από ό,τι παλιά, υπογραφές από τους συναδέλφους όλων των πτερύγων του ημικυκλίου. Αυτό διότι η πρόταση που θα κατατίθετο ως σχέδιο νόμου κατά τη συνήθη κοινοβουλευτική λειτουργία έπρεπε να πατάει και με τα δυο πόδια στη γη. Και με εκείνο της λογικής και το άλλο, της αριθμητικής. Βέβαια θα ήταν προτιμότερο να προέκυπτε ως προϊόν της συζήτησης κατά την αναθεώρηση του Συντάγματος. Όμως δεν είναι και το μείζον.

Το μείζον είναι ότι αργά η γρήγορα θα αναδειχθεί σε καθοριστικό νομοθετικό και Δημοκρατικό βήμα της μεταπολιτευτικής Ελλάδας. Έτσι ακριβώς. Γιατί με τον τρόπο αυτό θα πέσει η αυλαία της τρίτης Δημοκρατίας, που άλλωστε είδαμε τα χαίρια της, ενώ ταυτόχρονα θα ανοίξει η αυλαία της Τέταρτης. Και το πρώτο που θα δει κανείς θα είναι η αρμονική σύνθεση των Δημοκρατικών κανόνων που σημειωτέο ανέκαθεν βρίσκονται σε πλήρη αντίθεση. Από τη μια είναι το Σύνταγμα που θέλει το Βουλευτή να ψηφίζει κατά συνείδηση, και από την άλλη ο κανόνας της κομματικής πειθαρχίας που κινείται στον αντίποδα. Και πολλές φορές «εξωδίκως».

Ας μην επεκταθώ στα περί μαύρων προβάτων, μαντριών ή περί βουκολικής. Τα έζησα και τα ξέρω. Όπως αρκετές παραπομπές σε πειθαρχικά συμβούλια, αποπομπές, διαγραφές, επανεντάξεις, αποχωρήσεις και ανεξαρτητοποιήσεις. Όπως όμως έζησα την αναζήτηση λύσης για τη σύνθεση που έλεγα και που έψαχνα πάντοτε να βρω να έχει αντίκρισμα κάποιο είδος ψήφου εμπιστοσύνης. Π.χ. όταν με απέπεμπε ο Σημίτης επειδή δεν ψηφίζα τα κονδύλια-ψιχία της Εγνατίας, προσέφευγα στους πολίτες του Νομού που εκπροσωπούσα, μαζεύοντας περισσότερες από δέκα χιλιάδες υπογραφές.

Μπορεί τα κλισέ περί «συλλογικών λειτουργιών» να αποδεικνύονται γράμμα κενό. Μπορεί επίσης «ο πρωτεύων καθώς και ο αναντικατάστατος ρόλος των κομμάτων στη

Δημοκρατία» να παραπέμπει σε κάτι το παρεμφερές. Μπορεί το ίδιο να έκαναν και να κάνουν «τα συλλογικά υποκείμενα» στην πλοήγηση του σκάφους της χώρας. Όμως ακόμη και έτσι, η λύση κάνει νεύμα. Και δε βρίσκεται σε ξεκαθάρισμα λογαριασμών. Ούτε στον κήπο του Φλωρεντίνου συγγραφέα που έλεγα στην αρχή. Ούτε βέβαια σε κάποιο συμβόλαιο με τα Μέσα. Βρίσκεται στον κήπο της Τέταρτης Δημοκρατίας.

Εγώ για αυτό τον σκάβω και τον σκαλίζω. Αλλιώς τι Κηπουρός θα ήμουν. Να μην ξεραθεί και εντελώς. Για αυτό τον φυτεύω με ιδέες. Μια δε και τα χώματα εδώ, όπως και τα χρώματα, είναι πιο δυνατά, κάποτε ίσως γίνει και ο πιο παραγωγικός αλλά και παράλληλα, ο πιο ωραίος. Ευρύτερα. Εξαρτάται βέβαια και από το τι θα πει η μητέρα φύση.

Σε μια τέτοια θεσμική Δημοκρατία θα μετείχα σε δυο επιπλέον συμπληρωματικές εκλογές. Μια φορά μετά την αποπομπή για την Εγνατία και μια μετά την αποχώρησή μου λόγω της παράδοσης του Κούρδου ηγέτη. Δεν ξέρω ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα. Ξέρω ότι δεν δόθηκε η ευκαιρία. Στα Ίμια που δόθηκε -οι εκλογές έγιναν σύντομα- οι συμπατριώτες μου ψήφισαν μεν ΠΑΣΟΚ αλλά επανεξέλεξαν και μένα, παρόλο που δεν έδωσα ψήφο εμπιστοσύνης. Κάτι για το οποίο θα τους είμαι δια βίου ευγνώμων.

Χρήστος Κηπουρός, Τέταρτη Δημοκρατία, βλέπε ιστοσελίδα του Δημοκρίτειου Πανεπιστήμιου Θράκης, <http://alex.eled.duth.gr/kipouros/>.

Θράκη 11 Αυγούστου 2006,

